

D. Vicent Garrido Pastor

Ds, 12/06/2021 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Avui 12 de juny celebrem el centenari de l'ordenació presbiteral del capellà valencià D. Vicent Garrido Pastor, que ha estat definit pel canonge de la catedral de València, Miguel Payà, com "un mestre espiritual i un prevere diocesà que ocupà un lloc de primer ordre en la vida de l'Església particular de València, en tota la part central del segle XX".

L'activitat apostòlica de D. Vicent Garrido va ser ben extensa: coadjutor, mestre espiritual de joves universitaris, consiliari fundador de la Joventut Femenina Valenciana d'Acció Catòlica, formador de seminaristes, professor de filosofia i de teologia moral, impulsor d'associacions de capellans, agent del moviment litúrgic, promotor del laïcat (d'una manera especial de les dones), evangelitzador dels allunyats, professor de l'Institut Sant Vicent Ferrer de València, apòstol de les classes més humils i fundador de l'Institut Secular, Obreres de la Creu. D. Vicent Garrido va ser sobretot, com el definí D. Miguel Payà, "un gran mestre de vida espiritual".

D. Vicent Garrido, que va néixer a Benaguasil el 12 de novembre de 1896, era el més petit dels set fills que tingueren Isidor Garrido i Empar Pastor. Als 13 anys el jove Vicent Garrido ingressà al Seminari de València. Doctor en Sagrada Escriptura, va ser ordenat prevere pel cardenal Reig a la catedral de València el 12 de juny de 1921, avui fa 100 anys. Va ser coadjutor de les parròquies de Benimassot i Albaida i el 1922 va ser nomenat superior del Col·legi Major "Beat Joan de Ribera" de Burjassot.

El 13 de juny de 1934 es constituí a València l'anomenada "Societat Amor Cristià" (SAC), embrió del que uns anys després seria l'Institut Secular, Obreres de la Creu. Amb aquesta obra (una forma de vida consagrada en el món, aprovada en 1940 per l'arquebisbe de València amb el nom de "Pia Unió Societat Amor Cristià"), D. Vicent Garrido es va avançar a la "Provida Mater Ecclesia" de Pius

XII. Aquesta Pia Unió creada per D. Vicent Garrido, va ser aprovada com a Institut Secular de dret diocesà, Obreres de la Creu, el 21 d'octubre de 1964, i posteriorment, el 12 de juny de 1971, (avui fa 50 anys), la Sagrada Congregació per a Religiosos i Instituts Seculars va declarar aquest Institut Secular, de Dret Pontifici, atorgant-li el "Decretum Laudis".

Influenciat per les santes Teresa de Jesús i Teresa de Lisieux i pels sants, Joan d'Àvila i Joan de la Creu, l'espiritualitat de D. Vicent Garrido va estar marcada també pels aires renovadors del moviment litúrgic que havien sorgit a les abadies benedictines europees. Per això la seva espiritualitat, com no podia ser d'una altra manera, va ser eminentment cristocèntrica.

D. Vicent Garrido, com diu el capellà Miguel Payà, va ser "un home silenciós, sempre disposat a escoltar, fi observador de la realitat". Tot el seu pensament espiritual naixia d'una convicció fonamental: tots estem cridats a la santedat en virtut del baptisme. I per això la seva preocupació va ser la descristianització de les classes més humils. L'objectiu de D. Vicent va ser proposar a tot el Poble de Déu l'ideal d'una autèntica vida cristiana. I per aconseguir això necessitava un mitjà. D'ací la fundació de l'Institut Secular, Obreres de la Creu, un grup de dones que enmig del món i ben preparades intel·lectualment, l'ajudaren a fer realitat l'apostolat en el món obrer. Amb les primeres Obreres, D. Vicent Garrido oferia a l'Església la seva obra per tal d'afrontar els nous desafiaments de la societat i així, eixamplar el Regne de Déu. Per això la tasca evangelitzadora que les Obreres de la Creu portarien a terme, es concretava en la dignificació del treball, la promoció cultural, el camp de la sanitat i la promoció de la dona.

En l'espiritualitat de D. Vicent, i per tant de les Obreres, hi ha, com ha dit D. Miguel Payà, tres nuclis essencials: en primer lloc viure amb Crist, en segon, identificar-se amb la seva Creu, i finalment, l'exemplaritat de Maria com a model del cristià.

D. Vicent va voler que l'obra que va fundar, present al si l'Església i en el món, tingués quatre connotacions principals, com destaca D. Miguel Payà: fidelitat a l'Església, treballar com a Església, ajudar a construir l'Església i finalment, participar en la missió de l'Església. D'aquesta manera les Obreres de la Creu serien enmig de la societat, com el llevat que ajuda a fer créixer la massa.

Enmig de la descreença del món obrer, en els joves i en les dones i en un temps convuls, D. Vicent enfocà la seva activitat pastoral a portar Crist a aquells que el desconeixen. Com ha dit l'Obrera de la Creu, Carmen Costa Ciscar, Vicepostuladora de la causa de canonització de D. Vicent Garrido, aquest capellà va treballar "sense por al risc i en actitud permanent "d'eixida a les perifèries" (com avui ens demana el papa Francesc), "on en aquell moment era necessari testimoniar i anunciar Crist". Per això, com diu Carmen Costa, "de la seva sembra apostòlica germinà una nova forma de vida apostòlica, que l'Església definí després com secularitat consagrada".

Durant la Guerra Civil D. Vicent va ser empresonat i després de ser posat en llibertat es va haver d'amagar a casa dels seus pares, d'on sortí amagat en un carro carregat de palla, instal·lant-se a València, a un pis del carrer Lluís Vives. I va ser en la clandestinitat, on D. Vicent exercí el seu ministeri celebrant l'Eucaristia i confessant i també, ajudat per les futures Obreres, arplegant roba per als empresonats. Posteriorment va ser professor del Seminari de València i

canonge penitencier de la catedral. D. Vicent Garrido va morir a Montcada el 16 d'abril de 1975 i el 2016, el papa Francesc va reconèixer les "virtuts heroiques" del fundador de les Obreres de la Creu, per la qual cosa va ser declarat "Venerable".

D. Vicent Garrido va ser un capellà discret, senzill i humil, prudent, ple de bondat i de tracte amable, que va viure amb passió el seu amor a Crist. Alhora, va ser un pare per a les Obreres, en les quals ell va creure i confiar, en un temps que l'Església no donava cap paper important a les dones. Ell mateix escrivia: "Vaig voler sembrar, posant molt fonament en les ànimes la llavor de Déu. El meu pensament va ser treballar, fer Evangeli". Eixe és el testament espiritual de D. Vicent Garrido que les Obreres fan realitat amb la seva vida. I és que l'espiritualitat de D. Vicent, com ha dit Carmen Costa, "la imprimí en el seu Institut, amb l'única finalitat de transformar el món a través de la transformació de la persona, sabent que Déu sacia el cor humà i dóna sentit a la nostra vida".